

"โซว์ลามกอนาจาร" กับคนบ้ากามในสังคมไทย¹

โดย สุนทรีย์ เรือนมูล²

กลายเป็นงานชิ้นใหม่ของศูนย์เฝ้าระวังทางวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรมและหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ที่ต้องพยายามเอา "ผิด" กับ "โซว์ลามกอนาจาร" ที่ล่องละเมียดสร้างความ "ไม่ดีไม่งาม (ซึ่งๆ หน้า) ให้กับวัฒนธรรมไทย" อีกครั้ง และเนื่องด้วยเหตุการณ์ดังกล่าว มีผู้หญิงมาเป็นตัวแทนของการ "โซว์ที่ไม่ดีไม่งาม" ซึ่งคงบาดลึกไปถึงหัวใจของนักการเมืองหญิง ที่เน้นเรื่อง "สิทธิสตรี" และ "วัฒนธรรมที่ดีงาม" ของสังคมไทยไม่น้อย จนต้องออกมา "ปกป้อง-ศักดิ์ศรี" ของผู้หญิงผ่านการประณามกลุ่มผู้หญิงเหล่านี้ซ้ำเข้าไปอีก

ทำให้เหตุการณ์ดังกล่าวกลายเป็นข่าวเด่นประเด็นร้อน ที่ "เรา" จะต้องมาช่วยกันรักษา "หน้าตาและความดีงามของวัฒนธรรมไทย" ผ่านการช่วยกันประณามและพยายามปิดให้พ้นตัวมากที่สุด

การโซว์ที่เข้าข่าย "ลามกอนาจาร" ไม่ว่าจะป็นกรณีของหมอลำซึ่ง และการจัดงานของนิตยสารสำหรับผู้ชายฉบับหนึ่ง ซึ่งมีตุ๊กตางอนามัยยี่ห้อหนึ่งมาเป็นสปอนเซอร์ ภาพที่ปรากฏออกมาจนถูกเรียกว่า "ลามกอนาจาร" ก็คือ

การใช้ร่างกายผู้หญิงมาเป็นพื้นที่ของการค้าขายและหาเงินหาทองให้กับนายทุนด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิง (กลุ่มดังกล่าว) ในฐานะผู้กระทำการเปิดกระโปรงและโซว์เนื้อหนังมัง

¹ ที่มา : เว็บไซต์หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับวันที่ 28 เมษายน 2550

http://203.154.97.32/2007/04/28/news_23548029.php?news_id=23548029

² นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาสตรีศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สา จนถูกเรียกว่า "ลามกอนาจาร" กับเจ้าของคณะหมอลำซึ่งหรือนิตยสารสำหรับผู้ชายและบริษัทตุ๊กตางานในฐานะนายทุนที่ "เห็นแก่ตัว" จึงเป็นกลุ่มคนที่ต้องถูกประณามจากสังคม และต้องเอา "ผิด" ให้ถึง ผู้เขียนเห็นการประณามทางสังคมกับกลุ่มคนดังกล่าวเข้าไปเข้ามา จนเกิดการตั้งคำถามว่า หากวัฒนธรรมอันดีงาม หมายถึง การเหยียบย่ำซ้ำเติมกลุ่มคนเหล่านี้ให้จมดินแล้วเราจะเจริญงอกงามทางจิตใจ สิ่งเหล่านี้คือภาพสะท้อนว่าเรามองเห็น "ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์" ของผู้หญิงในสังคมไทยมากขึ้น จริงหรือ!

การใช้ร่างกายผู้หญิงมาเป็นพื้นที่เพื่อการค้าขายของพวกนายทุนในสังคม ไทย ปัจจุบัน ไม่ได้มีแต่เฉพาะสองเหตุการณ์ข้างต้นเท่านั้น หากแต่มันมีอยู่ในทุกพื้นที่ที่เราต้องสัมผัสในชีวิตประจำวันแทบทั้งสิ้น ทั้งในห้างสรรพ-สินค้า ร้านอาหาร ป้ายโฆษณา แพงหนังสือ จอทีวี งานมอเตอร์โชว์ และอื่นๆ จนทำให้เรารู้สึกว่า มันกลายเป็นเรื่อง "ปกติ" ที่ต้องมีอยู่คู่สังคมไทยไปแล้ว หรือจะกล่าวให้ชัดเจนมากขึ้นคือ เราบริโภคร่างกายผู้หญิงผ่านการค้าขายของระบบทุนนิยม จนไม่เคยตั้งคำถาม

และที่สำคัญ เราเองก็อยู่ในฐานะผู้บริโภคตัวสำคัญที่ทำให้คนทั้งสองกลุ่ม ซึ่งหมายถึงนายทุนที่ต้องหาวิธีขายของผ่านร่างกายผู้หญิงกับผู้หญิงที่ต้องมาอยู่ในฐานะผู้ต้องเปิดกระโปรง เพื่อโชว์สิ่งที่เรียกว่า "ลามกอนาจาร" และผู้หญิงที่ต้องเปลื้องตัวให้พวกลูกค้าบ้ากามนำสติ๊กเกอร์มาติดในที่ลับ ซึ่งปรากฏการณ์เหล่านี้ในด้านหนึ่ง มันกำลังสะท้อนถึงความต้องการของผู้บริโภคอย่างเราๆ ที่มี "วัฒนธรรมอันสูงส่งและดีงาม" ในสังคมไทยไปด้วย... ใช่หรือไม่

เพราะหากมองในทางกลับกันแล้ว ในชีวิตประจำวันของคนทั่วไป ไม่มีใครใช้เนื้อตัวร่างกายตัวเองอย่าง "สิ้นเปลือง" เหมือนที่ถูกนำเสนอในข่าว เพราะมันเสี่ยงที่จะถูกประณามว่าเป็น "ตัวทำลายวัฒนธรรมอันดีงาม" ซึ่งผู้เขียนเชื่อว่าผู้หญิง "ไทย" ทุกคนรู้ถึงเงื่อนไขการต้องถอดเสื้อผ้าของตัวเองออกดีพอ

แต่เพราะการโชว์ในพื้นที่ดังกล่าวอยู่บนเงื่อนไขของการมีคนที่มีอำนาจไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ที่ชอบดูหรือบริโภค "ความลามกอนาจาร" จนเป็นเรื่อง "ปกติ" อยู่แล้ว พวกเขาจึงต้อง "เปลืองตัว" บนมาตรฐานของความถูกต้อง-ผิด หรือดี-ไม่ดี ที่ตัดสินจากการกระทำของพวกเขาเพียงฝ่ายเดียว โดยที่เราได้ละเลยกลุ่มคนที่อยู่ในฐานะผู้บริโภค "ความลามกอนาจาร" นี้ออกไป

ดังนั้น การอยู่ในฐานะผู้บริโภคที่ "ปากว่าตาขยิบ" ทั้งหลาย ซึ่งยังประกอบไปด้วยเจ้าหน้าที่ของรัฐทั้งในระดับท้องถิ่น อำเภอ หรืออาจจะมากกว่านั้น ที่รับเงินสินบนเพื่อการจัดงานหรือรับเงินผ่านวิธีการอื่นๆ ทั้งถูกกฎหมายและไม่ถูกกฎหมาย จนปล่อยให้การโชว์ "ลามกอนาจาร" ดังกล่าวสามารถกระทำได้อย่างสม่ำเสมอ ทั้งในระดับชีวิตประจำวันและในระดับที่เป็นข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์ ผู้บริโภคเหล่านี้ จึงน่าจะถูกตั้งคำถามบ้างว่า เป็นส่วนหนึ่งของทำให้การโชว์ "ลามกอนาจาร" หรือการใช้ร่างกายผู้หญิงมาเป็นพื้นที่เพื่อการค้าขายที่สามารถดำรงอยู่คู่สังคมไทยได้อย่างไร

เราไม่สามารถจัดวางตัวเองให้อยู่ในกลุ่มจำพวกที่มี "วัฒนธรรมที่ดีและสูงส่ง" ได้ หากเรายังไม่สามารถหันกลับมามองว่า ตำแหน่งแห่งที่ที่เราดำรงอยู่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการผลิตซ้ำกระบวนการดังกล่าวอย่างไร และที่สำคัญ ตำแหน่งแห่งที่ที่ของเรากลับไปส่งเสริมให้กระบวนการดังกล่าว มีความชอบธรรมที่จะมีอยู่ต่อไป โดยใช้ร่างกายผู้หญิงมาเป็น "เหยื่อ" รองรับการประณามจากสังคมอย่างไรด้วยเช่นกัน

ดังนั้น การพยายามจะรักษา "ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์" ของผู้หญิง โดยใช้วิธีการประณามและการเอา "ผิด" กับกลุ่มคนที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะกับตัวผู้หญิงที่กระทำการเปิดกระโปรงโทษฐานที่ไม่มี "ยางอาย" แทน จึงเท่ากับเป็นการทำให้ "ศักดิ์ศรี" ของผู้หญิงที่พูด

กันอยู่ปาวๆ นั้น อาจจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้จริงบนสังคมไทย ที่ "ปากว่าตาขยิบ" อยู่ตลอดเวลา

และที่สำคัญ "ศักดิ์ศรี" ของผู้หญิงดังกล่าว ก็อาจจะไม่ใช่ศักดิ์ศรีและหน้าตาของกลุ่มผู้หญิงที่ต้องเป็นผู้กระทำการชั่วเหล่านี้ แต่เป็นศักดิ์ศรีและหน้าตาของผู้หญิงอีกกลุ่มหนึ่งที่มีตำแหน่งทางสังคมและอยู่ในฐานะผู้มีอันจะกิน (อย่างเหลือเฟือ) ในสังคมไทยปัจจุบัน ซึ่งไม่มีวันที่จะตกอยู่ในสถานการณ์ถูกบีบให้ต้องชั่วเพื่อแลกกับความอับอาย (หรือการไม่มี ยางอาย) ที่ผู้หญิงอีกกลุ่มหนึ่งต้องใช้แลกกับการดำรงชีวิตตามการให้คุณค่าของสังคมทุนนิยมไทยปัจจุบัน

ซึ่งส่งผลให้พวกเธอต้องอยู่ท่ามกลาง ผู้คนซึ่งมี "วัฒนธรรมที่ดั่งงามและสูงส่ง" แต่บริโภคมความ "ลามกอนาจาร" เป็นเรื่องปกติในชีวิตประจำวันด้วยเช่นกัน
